

MIZÚJS?

Felvidéki portya Zalaegerszegről

A „**HATÁRTALANUL!**” - program keretében az Emberi Erőforrások Minisztériumának megbízásából az Emberi Erőforrás Támogatáskezelő nyílt pályázati felhívást hirdetett a határon túli magyarsággal kapcsolatos ismeretek bővülésének elősegítésére. Iskolánk is beadta pályázatát „**Felvidéki portya Zalaegerszegről**” címmel. A nyertes pályázat lehetőséget teremtett hetedikes diákjaink számára, hogy egy kirándulást tegyenek Szlovákiába, s megismerkedjenek az ottani magyarság életével, kulturális, történelmi emlékeivel.

A két hetedik osztályból 42 diák élhette át az izgalmas kalandokat. Minden nap más történelmi helyszínt kerestek fel, főképp a Felvidék nevezetesebb városaiban voltak, mint például Kassa, Lőcse, Besztercebánya, Selmecebánya. A Mizújs tudósítói is jelen voltak a kiránduláson, az ő képes beszámolójukat olvashatjátok.

Mai számunk tartalmából

Felvidéki portya

Felvidéki portya

Útinapló

Április 26-án hajnalban mindenki izgatottan várta az indulást. 6 órás buszozás után első állomásunk Rimaszombat volt. A Tompa Mihály Református Gimnázium igazgatónője kedves szavakkal fogadott bennünket. Mesélt az intézmény történetéről, majd megismerkedtünk az ott tanuló magyar ajkú diákokkal is.

A kulturális bemutatót követően az egy hektáros udvarú iskolának rózsát ajándékoztunk, amit közösen el is ültettünk.

Az idegenvezetőnk kíséretében rövid városnézést tettünk, melynek során megtekintettük Petőfi Sándor szobrát, ahol koszorúztunk. Megcsodáltuk a város templomait, Blaha Lujza mellszobrát, és Luxemburgi Zsigmond emlékművét. Az élvezetes séta után a buszablakból gyönyörködtünk a festői szépségű Alacsony- és Magas-Tátrában. Míg Rimaszombaton verőfényes nap-

sütés fogadott, addig a Tatra felé haladva hófoslányokat, hófödte hegycsúcsokat láttunk. A Csorba-tóhoz alkonyatkor értünk, ahol igazi téli világ fogadott bennünket. A befagyott tó és a havas út nem a tavaszi évszakra emlékeztet! A szálláshelyen barátságos fogadtatásban volt részünk. A finom vacsora után elfoglaltuk kényelmes, fűtött szobáinkat. A takarodóig volt időnk vidám beszélgetésre is. Hosszú, de jó nap volt!

Másnap a Béli-barlangnál kezdtük a napot. Félórás, hosszú, erdei séta után értük el a bejáratot. A barlangban közel 70 percet töltöttünk, összesen 860 lépcsőfokot tettünk meg, de a lenyűgöző cseppkőképződmények látványa feledtette velünk a fáradtságot.

40 perces buszozás után Ólublóra érkeztünk. Itt az ólublóai vár történetével ismerkedtünk. Megmásztuk a legmagasabb tornyát, gyönyörködtünk a szépassági tájban s közben történeteket hallottunk a vár múltjáról és a egykori urairól.

Ebéd után Késmárkra mentünk, ahol megkoszorúztuk Thököly Imre sírját, majd elénekeltük a Himnuszt is. Rövid, de tartalmas séta keretében gyönyörködtünk a világörökség listáján szereplő Fatemplomban és a Thököly-várban. A visszaindulás előtt kaptunk egy rövid szabadprogramot, s a belvárosi korzózást követően jutott idő bevásárlásra is.

Kirándulásunk csúcspontját a harmadik nap jelentette. Kassát vet-tük célba, de az autópálya lezárása miatt egy lenyűgöző, szerpentinekkel telítődött, kanyar-gós buszozást tettünk a Branyiszkói-hágón keresztül. Idegenvezetőnk érdekesebbnél érdeke-sebb történeteket mesélt a hágó múltjáról, a szabadságharc alatti küzdelmekről. Megtapasztal-hattuk, hogy e számunkra távoli tájon is szinte minden szikla, hegy, völgy a magyar történe-lem dicső napjainak emlékét idézi. Kassán ha-sonló érzések kerítettek hatalmunkba minket.

A Szent Erzsébet Dóm méreteivel, építészeti megoldásaival igen nagy hatást tett ránk. Ide-gezenvezetőnk lekísért a Rákóczi-kriptába, ahol a kegyelet virágainak elhelyezése után elénekeltük a Szózatot. Megható érzés volt az egykori feje-delem emléke előtt adózni. Rákóczi „nyomdoka-in” haladva elzarándokoltunk a Rodostói Ház-hoz, mely az egykori törökországi épület hiteles másolata. Bár kakukkszót nem hallottunk a téren, azért egy csoportkép elkészítésére jutott idő.

A nap hátralévő részét Lőcsén töltöttük. Az időjárás nem volt hozzánk kegyes, szakadó esőben szálltunk le a buszról. A kedvezőtlen időjárásnak egyetlen előnye az volt, hogy testközelből érzékeljük az ódon hangulatú belváros vízköpőinek működését. A Szent Jakab templom padsoraiban helyet foglalva megérintett a kor szelleme, és gyönyörködtünk a színes üvegekben, a Lőcsei Pál faszobraiban, de leginkább a főoltárában. Az eső nem akadályozott meg abban, hogy a Város-

háza környékét is megszemléljük. Ezen a helyszínen több történelmi filmet is forgattak, mi ezek közül a Fekete város című filmre emlékeztünk a legjobban. Idegenvezetőnk külön felhívta a figyelmünket az épület melletti *szégyenketrecre*, melynek történetét nagyon érdekesnek találtuk. Késő délután indultunk a szálláshelyünkre, s egy rövid szepesszombati kitérő után lelkesen, de a kifáradva vonultunk a szobáinkba. Vacsora után tanáraink egy vetélkedőt rendeztek, melyben a csapatok a Felvidék történelmével kapcsolatos feladatokat oldottak meg.

A negyedik nap búcsút intettünk a szálláshelyünknek, majd Besztercebánya felé vettük utunkat. A városba érve felsétáltunk a Fő térre, ahol bőségesen volt látnivaló. Építményei joggal kerültek fel a világörökség értékei közé. Az Óratorony, a Püspöki palota és a Mátyás-ház megtekintése után jártunk egy olyan utcában is, ahol magyar feliratot láttunk, ez számunkra nagy jelentőséggel bírt. Idegenvezetőnk megemlítette, hogy itt tört ki 1944-ben a szlovák felkelés, ennek emlékére külön múzeum és az udvarán álló repülőgép őrzi.

Utolsó színhelyünk Selmechbánya volt. Petőfi szellemét idézte számunkra a hely. Bejártuk az ódon városrész legszebb utcáit, majd leszálltunk a föld felszíne alá – egy bányát látogattunk meg. A látogatáshoz védőfelszerelést kellett felvennünk. Szerencsére magyar nyelvű idegenvezetést kaptunk, akitől megtudtuk, hogy a bányászok élete igen nehéz volt. Általában 28 – 30 évet éltek meg, szervezetüket annyira megviselte a föld alatti munkavégzés. A bánya sok-sok titkot rejtett, láttunk kiállított bányászati eszközöket, munkagépeket. A kanyargós, nyirkos, hideg folyosók mindvégig barátságatlannak tündek. A felszínre érve búcsúzóul egy csoportképet készítettünk, ezt láthatjátok újságunk borítóján.

Felszállva a buszra, Zalaegerszegre indultunk. Szencen elköszöntünk az idegenvezetőnkől, s Pozsony érintésével léptük át a határt. Hazaérve a családaink nagyon vártak minket, s örültek, hogy épségben, élményekkel gazdagon tértünk haza.

Nagyon tetszett a kirándulás, soha rosszabb élményben ne legyen részünk! Köszönjük Bea néninek a pályázatot, a szervezőmunkát, osztályfőnökeinknek – Szilvi néninek és Erika néninek a felkészítést és Alajos bácsinak, Árpi bácsinak azt, hogy segítettek bennünket ebben a négy napban!

KÖSZÖNJÜK!

Bödöcs Gabriella 7.a, Kiss Márton 7.b